

[Udenrigsministeren.]

hold mellem Danmark og Sovjetunionen. Således arbejder de i deres egenskab af fredens forkæmpere.

Og nu den nye fredsappel med dens opfordring til et 5 magts møde, er den ikke ganske uskadelig og velmenende? Som jeg har nævnt, har man jo nu igennem måneder arbejdet for at bringe et 4 magts møde i stand, uden at det er lykkedes at enes om grundlaget, så chancerne for et 5 magts møde synes på forhånd ikke de bedste. Men kan det skade noget at skrive under på denne opfordring, thi er formålet ikke godt nok? Der er sikkert mange, der ræsonnerer sådan. Og ud fra dette synspunkt, at man kan jo dog altid forsøge, kunne for min skyld hele Danmarks befolkning skrive under. Men sagen er ikke så enkel. Sandheden er jo den, som adressens ophavsmænd formentlig er klar over, at de vestlige stormagter på forhånd er afskåret fra at gå ind i en sådan konference, så længe Pekingregeringen ikke er rede til at gå ind på en våbenstilstand i Korea, og alle forsøg i denne henseende er jo hidtil strandet. Og her ser vi da fredsappelens virkelige hensigt. Meningen er ganske enkelt den under maske af at søge tilslutning til et program, som tilsyneladende alle måtte kunne enes om, at så splittelse og mistro mellem demokratierne, fordi dette program i virkeligheden på forhånd er uacceptabelt for den ene part. Når de så afslår at give tilslutning til konferencen, er det hele lagt op til at stemple dem som ansvarlige for ufreden i verden. Så enkel og så let gennemskuelig er hele denne agitation. Nej, vejen til varig fred går ikke igennem adresser, og da særlig ikke adresser, der så tydeligt tjener den ene parts politiske formål, og som på forhånd vil lægge hele skylden på demokratierne. Vejen går tværtimod dér, at man søger at opbygge tillid mellem staterne, en tillid, som bedst nås ved gensidig åbenhed.

Men for det fjernere og omfattende må vi ikke glemme det nære og enkle, og dansk politik i forholdet til udlandet har en sag, som den altid må ofre sin største opmærksomhed: det sydslesvigske spørgsmål, og det vil nærmere bestemt sige de vilkår, under hvilke de sydslesvigere, der slutter sig til den danske bevægelse dernede, lever, og de fremtidsmuligheder, som tegner sig for dem. Der udfolder sig i Sydslesvig et rigt dansk kulturliv, som har tydelige vidnesbyrd i nye kirker, skoler og forsamlingshuse, og som manifesterer sig ved,

at det danske sprog i dag lever på stadig flere læber.

Der er ingen udfordring i at konstatere dette, og det er enhver dansk regerings pligt nøje at følge denne udvikling og yde de dansksindede sydslesvigere den bistand og støtte, som det ligger indenfor dens muligheder, og som den er berettiget til at yde. Det er mig en glæde at kunne konstatere, at talen om konjunktur i den danske bevægelse nu er forstummet. Det ville også have været at tale imod virkeligheden. Ved det vanskelige kommunalvalg, der for nylig blev afholdt, måtte det glæde os alle at konstatere, at den danske bevægelse hævdede sig smukt. Ganske vist tabte den som følge af det store antal flygtningestemmer flertallet i Flensborgs bystyre, men når man ser på det samlede valgtal for hele landsdelen, har valget været tilfredsstillende. Efter en procentuel beregning, hvori der er taget hensyn til de vanskeligheder, der består ved at sammenligne de lige afholdte kommunalvalg med landdagsvalget i juni 1950, kan man endogså konstatere en lille fremgang for de dansksindede.

Det vil være unødvendigt overfor det høje ting at fremhæve, i hvor høj grad de dansksindede sydslesvigeres forhold ligger regeringen på sinde. Vilkårene for den støtte, vi kan yde dem, er imidlertid nu blevet forandret. I årene efter 1945 har de skiftende regeringer med baggrund i det program, hvorom de demokratiske partier her i tinget kunne enes, søgt at fremme vore synspunkter og ønsker ved henvendelse til de allierede besættelsesmagter. Det væsentlige resultat af disse henvendelser blev Kielererklæringen, der udgik af en konference mellem repræsentanter for den slesvig-holstenske landsregering og den danske bevægelse under engelsk forsæde, og i hvilken de almindelige demokratiske rettigheder er blevet sikret de danske sydslesvigere gennem vedtagelse i den slesvig-holstenske landdag. Men på en lang række punkter har den danske politik lidt skuffelser, idet vi ikke har fundet den fornødne støtte til vore ønsker, således som regeringerne med rigsdagen bag sig kunne fremføre dem. Det er ørkesløst i dag at diskutere, om det kunne have været anderledes. Den regering, på hvis vegne jeg her taler, har jo, som man vil vide, her en anden opfattelse end den, flertallet har kunnet slutte sig til. Men nu er okkupationsstyret under afvikling. Tyskland har påny fået et udenrigsministerium og en udenrigstjeneste, og regeringen i Bonn overtager en stadig